

Sub steagul lui Rommel vol 1 – Botezul focului
(8 noiembrie 2018)

Sub steagul lui Rommel vol 2 – Moarte în deșert
(27 decembrie 2018)

HANS BRIENNER

PROLOG

SUB STEAGUL LUI ROMMEL

vol 1

PROLOG

Printr-o lucrare de tot felul, pășind după evenimente mor-
tali și războiului din subsofă unei case din partea germană
Bremen s-a găsit și jurnalul unui comandant necunoscut. Nu era
mult după încheierea ultimei conflagrații mondiale. Nu era
într-o anume an lipsă, așa pe atunci sau scoșite
de sânge. Transmisie sau întemperi era înțeles joasă a
unui erou necunoscut care se făcuse mult alți din ambele
lăbure ale căror doctore au fost făcute de războiul marilor
paci omenești care e războiul.

Poate că naratorul întâmpină în viața sa momente de
sau poate că mai târziu în viața sa întâlnește doctore
sau handicapați de război, care a fost de înălță vreme în
numai de existența jurnalului său, un câmp de sânge și
anilor de frum, dar și de proria sa viață. Totuși, acum la
mulți ani de atunci, într-un răspuns la o scrisoare
din fragmentele sale, conștient și deplin, conștient
de atunci după canoanele publicității, că un omare al
credinței, curajului, și spiritului de umanitate care, război
suferințele omenești atunci când este expus într-o înțelegere
la care este condamnată periodic câte-o generație, războiul

CAPITOLUL 1

Berlin, Tempelhof, 6 Februarie 1941. O mașină blindată a OKH-ului¹ aștepta chiar la finele pistei de aterizare apariția celor doi bărbați care descinseseră coborând degajați scărița Heikel-ului, care-și oprise subit motoarele. Ambii bărbați

¹ Oberkommando der Heeres - Comandamentul Superior al Armatei (n. red.).

erau ofițeri, dar purtau grade diferite. Cel mai tânăr era locotenent-major, pe când bărbatul mai în vârstă, cu o ținută elegantă și pas athletic, era un general-maior încercat, în ciuda aparențelor și a vârstei sale aparent tinere pentru astfel de grade importante în ierarhia armatei germane.

Ofițerul mai tânăr, locotenentul-major von Polenz, era adjutantul generalului Rommel, cel din urmă fiind cunoscut ca un ofițer deosebit de capabil și cutezător încă din primul război mondial, fiind decorat cu Crucea de Fier și suprema decorație a Kaiserului pentru cei mai viteji ofițeri ai săi, Blue Max. Despre generalul Rommel încă de pe atunci circulau diferite legende.

El, comandantul diviziei a 7-a Panzer, fusese eroul străpungerii din Ardeni, a bătăliilor de pe râul Meusa, pentru orașele Dinnant și Lille. El și divizia sa „Fantoma” apăreau ca din pământ în fața sau spatele dușmanului, neslăbindu-l nicio clipă, deviza sa fiind mereu „*vorwärts*”². Chiar și atunci când era în inferioritate numerică și materială. Reușise de altfel să facă destule zile fripte nu numai inamicilor de pe câmpul de luptă, dar chiar și șefilor săi, precum și generalului de corp de armată Hoth, care nu-i putea înțelege și câteodată nici tolera, impetuozitatea.

Din fericire, suspiciunea, sau chiar invidia lui Hoth nu erau împărtășite la cel mai înalt nivel. La 27 mai 1940 însuși emisarul Führer-ului, Karl August Hanke din ordinul personal al acestuia, i-a înmănat Crucea de Cavaler, o distincție rară care nu se acorda niciodată comandanților de divizie în plină campanie. Și iată-l pe acest general faimos, chemat încă odată la Berlin, la comandantul suprem al armatei. Se zvonea

insistent că va fi avansat, dar și că-l aștepta pe viitor o misiune importantă numai că nu știa exact despre ce era vorba.

— Ei, Polenz, iată-ne ajunși și în capitala unde rezidează zeei. Cei telurici și pieritori, firește. Hai să vedem ce ne mai rezervă sorții!

— Dacă ați fost chemat, ne așteaptă o misiune importantă, Herr General. Ca să nu mai spun că se zvonește că veți fi avansat.

— Da, Polenz, nu m-ar mira să fie și așa cum spui tu, dar nu uita un lucru. Cu cât mai repede urci pe scara măririlor lumești, cu atât mai ușor poți să le și cobori, și foarte abrupt chiar. Așadar, nu te bucura prea tare.

— Poate de aceea în momentul triumfului caesarilor Romei nu se uita să li se amintească mereu că sunt muritori.

— Din înțelepciunea anticilor am putea să rămânem și noi cu câte ceva. Dar iată, uite-l și pe maiorul Oppel însuși.

— *Zu Befehl, Herr General!* pocni militarul cel mai înalt în funcție, de îndată ce generalul și aghiotantul său fură în dreptul mașinii.

— Nu mai fi atât de protocolar, Herr Major, zâmbi Rommel întinzându-i mâna. Unde ai consemnul să mă duci?

— La înaltul comandament al OKH-ului. După un scurt popas acolo, veți avea o întrevedere ceva mai lungă cu Führer-ul. *Tête à tête*³ după cum îmi dau eu seama.

— Foarte interesant, Herr Major, se mărgini să constate generalul fără cine știe ce entuziasm, deși bietul Oppel făcuse să sune totul ca despre o taină însemnată, suficientă pentru a-l scoate din balamale pe acest general pe val, de altfel destul de controversat.

2 Înainte (n. red.).

3 Față în față (n. red.).

Și maiorul Oppel știa la ce se referă. Generalul Erwin Rommel nu era deloc membru al **NSDAP**⁴, deci nu era nazist, dar se bucura de toată încrederea și admirația lui Hitler. În plus, nu făcea parte nici din vechea gardă a militarilor prusaci și nu poseda niciun titlu de noblețe. Criterii deosebit de apreciate de Hitler însuși care de la gradul de **Gefreiter**⁵ în armata kaiserului din primul război mondial, ajunsese acum **Oberbefehlshaber der Wehrmacht**⁶.

Sigur că din această perspectivă nu putea să fie prea simpatizat de generalii cu vechi state de serviciu din anturajul Führer-ului, dar poate că tocmai acest handicap, această origine plebee i-au ridicat cota de simpatie în ochii lui Hitler. În definitiv nu-și făcea și acesta un permanent titlu de glorie din originea sa umilă, din avatarurile copilăriei și ale tinereții? Poate că tocmai această fire voluntară, hotărâtă și încăpățânată, jalonată de visuri de glorie și mărire, făcuse apropierea dintre cei doi bărbați.

Mașina blindată, un Mercedes de ultimă generație, modificat, îi duse pe cei patru bărbați mai repede decât și-ar fi putut ordona ei gândurile, înspre grupul de clădiri masive, cenușii, unde rezida la acea vreme sediul comandamentului suprem. O gardă de tineri recruți le dădu onorul încă din fața turnului de control, de la poartă. Dar pe măsură ce mașina avansa pe alea asfaltată, încadrată de platanii încă acoperiți de promoroacă, șirurile de soldați de gardă deveneau tot mai dese.

Chiar în fața treptelor deasupra cărora flutura drapelul nazist și vulturul Germaniei, o gardă de 6 oameni făcând

parte din veterani ai **Leibstandarde Adolf Hitler**⁷ le dădu onorul cu arma la picior în timp ce șeful gărzii aștepta în capul scării înmânarea actelor de identitate. Aici toată lumea îl cunoștea pe maiorul Oppel și nici figura lui Rommel nu le era complet necunoscută; și cu toate acestea, nu s-au putut sustrage conveniențelor. Protocolul nu putea să facă nicio excepție de la această cutumă. În nicio împrejurare!

Asta voia să dea măsura sensului de ordine și disciplină militară care nu îngăduia cu niciun chip sfidarea regulamentelor cazone. Odată formalitățile îndeplinite, Rommel și Polenz au urcat sprinteni treptele de piatră care i-au dus în holul iluminat de imense candelabre de cristal, prin ferestrele largi care filtrau de altfel destul de bine lumina palidei zile de februarie.

O altă ordonanță militară pocni asurzitor din călcăie făcându-le semn să-l urmeze. Mai rămăsese trei bărbați acum în holul uriaș, Oppel care deocamdată își oficia rolul de gazdă, Rommel și Polenz.

Cel de-al patrulea, un *unteroffizier*⁸, șoferul, rămăsese de gardă la mașină. Cei trei militari n-au trebuit să parcurgă imensul hol în întregime. O scurtă piruetă la stânga și ordonanța le făcu semn din cap să intre. Asta după ce le deschisese el însuși ușa.

Spre surprinderea lor, în birou nu se afla nimeni. Doar câteva fotolii din piele răspândite în încăpere și de fapt concentrate în jurul unei mese lunguiețe încărcate până la refuz de documente, *Presspapiere* și hărți de stat major.

Pe-un întreg perete se afla proiectată o hartă mare, pătrată, a Europei în care diferite stegulețe erau înfipite din loc în loc. Dar militarilor nu li s-a îngăduit răgazul să se aclimatizeze nici cu această locație, întrucât ușa

4 **Nationalsozialistische Deutsche Arbeitspartei** – Partidul național socialist al Germaniei (n. red.).

5 Caporal (n. red.).

6 Comandant suprem al Armatei (n. red.).

7 Garda de corp (n. red.).

8 Subofițer (n. red.).

din spate care venea pe-o direcție perpendiculară față de peretele pe care era expusă harta Europei, se dădu pe nesimțite la o parte și în încăperea a pătruns un grup format din patru oameni. Rommel avu senzația nefirească a desprinderii însuflețite a unui tablou sau bust fără viață, pe care-l cunoștea atât de bine, în persoana primului om care înainta înspre dâșii.

Era, fără îndoială, *Führer*-ul Germaniei, Adolf Hitler care avansa spre ei cu mâna întinsă. Cei trei ofițeri pocniră militarește din călcâie și înghețară în poziția de drepti.

Hitler era însoțit de Halder, seful marelui Stat Major și de generalii Jodl și Keitel.

— Pe loc repaus, domnilor, spuse Jodl care îl seconda de aproape pe Hitler.

— Vă salut, domnule general, făcu Hitler după care dădu mâna cu toți generalii. Când ajunse la Polenz și acesta își declină identitatea, Rommel nu uită să adauge

— Aghiotantul meu, *mein Führer*.

— Vă felicit, domnule general și pe dumneata, Polenz, se întoarse Hitler politicos și înspre tânărul locotenent. Ați făcut o treabă bună în Franța, dar mă tem că asta nu e totul. Mai avem încă mult de lucru.

Hitler era același din totdeauna, cu o privire exaltată, mereu încordat și cu mustața zburlită; era greu să-ți imaginezi care-i erau gândurile cu adevărat și era și mai greu să îi prevezi ieșirile temperamentale. Se întoarse absent înspre Oppel făcându-i un semn cu mâna.

— *Danke Oppel!* Trimite-l pe Schmundt la mine, te rog, după ce ieși.

— Încă odată, repetă el, privindu-l pe Rommel direct în ochi, vă felicit pentru avansare. De azi înainte sunteți gene-

ral-locotenent. De asemeni, locotenentul dumatăle va fi și dânsul avansat în grad.

În acel moment ușa se deschise încă odată, făcându-l să intre pe aghiotantul personal al *Führer*-ului, Schmundt, care aducea pe o tavă însemnele militare.

Keitel, secondat de Jodl, îi decoră personal pe cei doi bărbați, după care toți militarii prezenți în birou, în frunte cu Hitler le strânsară încă odată mâinile, felicitându-i. Abia după aceea Hitler se reculese și aruncând o privire fugară spre cei prezenți în birou, mai adăugă.

— Așa, domnilor, odată aceasta treabă, plăcută de altfel, dusă până la capăt, eu și cu domnul general-locotenent Rommel vom mai sta puțin de vorbă.

Hitler nu era nevoit să-și concedieze subalternii, întrucât ei înșiși cunoșteau de acuma pe de rost ceremonialul. Câteodată ca o favoare deosebită, *Führer*-ul rămânea să discute de unul singur cu câte un invitat și uneori îl reținea la masă. Acesta era semnalul pentru anturajul său să se retragă. Ceea ce se petrecu fără excepție până acum, întrucât până și Polenz, care nu fusese invitat explicit afară, cunoscându-și vârful nasului, își urmă spășit superiorii.

Odată rămași singuri, Hitler făcu un gest larg cu mâna ca un fel de semn de ospitalitate invitându-l să se așeze.

El însuși luă loc în fotoliu dar nu la birou ci undeva în apropierea acestuia. Rommel alesese un fotoliu ceva mai îndepărtat întrucât i s-ar fi părut cumva nefiresc ca într-o încăperea atât de mare să se așeze mai aproape.

— Generale, începu acesta, continuând ritualul de politețe, iată-ne singuri. Mai întâi dacă vrei să servești ceva, te rog fă-o.

Pe masă într-un colț era amenajat ceva ca un bufet rece din care nu lipseau băuturile printre care coniac și șampanie

frânzuzească printre cele mai fine și desigur diferite mărci de țigarete sau țigări de foi. Hitler nu fuma și nu bea niciodată alcool, dar din considerente de ospitalitate, nu putea refuza aceste mici plăceri oaspeților săi. Nici Rommel nu fuma, deși obișnuia câte-un păhărel din când în când. Cu toate că Hitler își îmbia oaspeții cu țigări și din mărcile cele mai rafinate, nimeni nu ar fi comis împietatea de-a aprinde una în prezența *Führer*-ului, știindu-i desigur aversiunea declarată împotriva fumului de țigară.

Cine știe dacă *Führer*-ul însuși nu-și supunea oaspeții la o rafinată probă de încercare. Cine nu-și poate domoli patimile și nici nu le poate măcar controla, într-un moment important al vieții sale, precum această întrevvedere cu *Führer*-ul, nu merita desigur încrederea acestuia. Rommel trecu testul, care nici nu reprezenta pentru sine o probă ca atare. Nu fuma și era destul de încordat pentru a se gândi la băutură. Hitler începu, așa cum îi era de altfel obiceiul, alegându-și singur tema de discuție

— Generale, începu el, am bătut Franța în șase săptămâni ceea ce armatele Keiserului nu au reușit s-o facă în patru ani, mai și capitulând rușinos până la urmă. Victoria noastră i-o datorăm poporului german, energiei și spiritului său de sacrificiu, dorinței sale de revanșă.

Dar armata e pumnul de fier, emanația poporului însuși și nu este o întâmplare că experiența războiului a evidențiat și chintesența acestei forțe militare, care sunteți voi, elita ofițerilor germani.

S-au evidențiat comandanți tineri, s-au impus în armată concepții inovatoare, revoluționare, care au făcut posibilă victoria noastră. Numele generalilor mei de avangardă, Rommel și Guderian, comandanți ai corpurilor de blindate sunt pe buzele tuturor. Am sperat atunci când a început cam-

pania pe continent, mai ales după armistițiul cu Franța, că Anglia va cădea la învoială mai ales că Dumnezeu o știe, i-am făcut o ofertă extrem de generoasă.

Dar, iată că lucrurile nu s-au petrecut așa. A avut câștig de cauză acest nobil intrigant, Winston Churchill și semnele de pace sunt mai îndepărtate decât niciodată.

Din păcate și Göring m-a dezamăgit. Luftwaffe nu a reușit să se achite de sarcină și răfuiala cu englezii pe pământul lor, trebuie încă să mai aștepte. Dar răul nu se oprește aici. Nepuținându-ne lovi pe noi, încearcă să-i doboare pe aliații noștri credincioși din Africa, soldații ducelui. Știi și singur câte realizări minunate au reușit italienii în Libia.

Dacă n-ar fi să amintesc decât șoseaua de coastă Via Balbia, care a ridicat pe alocuri adevărate oaze din pământul nisipos și deșertic al continenului. Numai pentru aceasta și arabii ar trebui să-i fie veșnic recunoscători mareșalului Balbo. După cum bine știi tocmai la inițiativa guvernatorului Libiei regretatului mareșal Italo Balbo, acesta prin intermediul omologului său Badoglio, înainte de a fi doborât din greșeală de ai săi, deasupra fortăreței Tobruk a apucat să solicite cu asentimentul Ducei însuși, sprijinul nostru. Italienii merită respectul nostru, generale și asta înainte de a ne aminti că ne mai sunt și aliați. Au făcut investiții mari în această țară africană, față de care au o responsabilitate milenară. Oriunde au avut posibilitatea au adus țara și pe libieni, poporul său, din perioada Evului Mediu în epoca contemporană. Ca să nu mai vorbim de orașele de coastă, Derna, Tobruk, Mersa el Braga și altele pe care le-au întărit și le-au făcut adevărate porturi la Marea Mediterană. Toate sunt în pericol acum, mai ales după ce englezii au înaintat de la granița egipteană, de la vest înspre est, aproape 800 km respingându-i pe italieni înspre Tripoli.

Și dacă nu vom lua măsuri nici Tripoli nu va mai putea rezista mult timp. Richard O'Connor, irlandezul ăsta pare să aibă un noroc nemaipomenit pe când aliatul Italian, Italo Garibaldi, pare complet lipsit de șansă.

Amicul și aliatul nostru, Ducele, m-a rugat să-l ajut. Am făcut-o și în Grecia, de ce i-aș refuza ajutorul în Africa, acum? Ce-ai de spus la toate astea, domnule general-locotenent?

— Că aveți dreptate, *mein Führer*. Ducelui nu trebuie să i se refuze ajutorul. De altfel, Africa ar putea fi o cale de a continua războiul. Lovindu-i pe englezi în colonii, aceștia ar sfârși sufocați în insula lor.

—Nu mă miră deloc că vorbești astfel și amiralul meu Raeder, ca și Halder de altfel, mă sfătuiesc același lucru. Să-i batem pe britanici în colonii, de vreme ce nu am putut-o face în țara lor. Făcând o retrospectivă istorică e ideea strategică a lui Hanibal de a-i bate pe romani în colonii și-apoi pe propriul lor teritoriu odată epuizate resursele acestora.

— Asta presupune ca Malta și Creta să fie în mâinile noastre, *mein Führer*. Altfel, aprovizionarea necesară unui război de uzură n-ar putea fi realizată!

— Război de uzură?! Dar n-am de gând să recurg la așa-ceva, generale. Dimpotrivă, victoriile noastre trebuie să fie rapide și totale. Orice întârziere ar putea modifica echilibrul strategic. Stalin și Roosevelt se înarmează cu asiduitate. Trebuie să ne terminăm treburile în Europa înainte de a interveni acești coloși.

— Înțeleg, *mein Führer*, precizați care este misiunea mea!

— Misiunea dumitale, este de a-l sprijini pe Garibaldi de a se opune tăvălugului englez. Formal vei fi subordonat comandamentului Italian, dar asta numai de ochii lumii. Pentru a nu-l jigni pe duce și susceptibilitățile italienilor. În realitate ai mână liberă și ești subordonat numai Berlinului, mai exact, mie.

— Când trebuie să plec?

— Ei vezi, asta-mi place la generalii mei, determinare și spon-taneitate. Dar ca să-ți răspund la întrebare. Cât mai repede cu putință. Vei pleca mai întâi dumneata pentru a evalua situația de la fața locului. În câteva zile vor sosi și trupele germane.

— Care va fi efectivul de care voi dispune?

— Operația „*Sonnenblume*”⁹ va dispune mai întâi de două divizii de Panzere operaționale. O divizie motorizată ușoară, și mai târziu o divizie de motorizate grele. Tripolitania nu trebuie cedată, altfel am pierde un important punct strategic în Africa și în toată Mediterana. Înțelegi, Rommel ?

— Pe deplin, *mein Führer*.

— Atunci îți doresc succes!

O nouă strângere de inimă pecetlui înțelegerea dintre Führer și generalul său favorit.

Rommel salută încă odată scurt, militărește, bătut din călcâie ca un adevărat cavaler teuton ce era și porni grăbit să-și îndeplinească noua misiune...

